

357. A szociális kérdés és a magyarországi kisebbségek problémája a Danubiana corp. idei munkatervében

A corporatio júniusi évváró kiskáptalanján vette át Vadász Istvántól Miklósi László negyedéves joghallgató a seniori tisztséget, és ez alkalommal vázolta is, hogy mely irányban kíván különösképpen munkásságot kifejteni.

– Minden katolikus egyetemi és főiskolai hallgatónak – mondotta – ismernie kell a gazdasági válságból való kibontakozásnak katolikus elvek szerinti útjait, tehát tisztában kell lenni a Quadragesimo Anno, a Rerum Novarum és az idevágó katolikus szociális tudományokkal, hogy ezen elvek irányítása mellett lehessünk az ország reformerei. Nem maradhatunk el a 30 évesek reform-mozgalmai mögött, hanem tudatosan és felkészülve, tovább kell folytatni azt a harcot, amit ők elkezdtek. A tudatos küzdelemhez pedig – mondotta a továbbiakban az új senior – tudományos felkészültség, szakavatottság kell, és ezt a katolikus szociális tudományok ismerete nélkül nem is lehet elképzelni. Ezeket a tudományokat előbb magunkévá kell tenni, és a keresztény szociális elvektől vezetett ifjú pionir munkása lesz egy másik társadalmi rendnek, a hivatásrendi államnak, mely kiküszöböli az erkölcstelen kapitalista rablógazdálkodást, és kenyeret, tisztességes megélhetést ad.

A kérdésnek ilyen irányban való megoldása feltétlenül magára fogja vonni nemcsak a megszállás alatt lévő magyar kisebbségek, hanem a régi országhatárokon belül élő nemzetiségek figyelmét és rokonszenvét is. Nagyon jól tudjuk, hogy a cseh rádió naponként szórja szét a világba a magyarországi nyomorról és munkanélküliségről szóló híreket, hogy így vegye el a területén lakó tót és magyar kisebbségek kedvét egy újbóli magyar imperium gondolatától. Ehhez a kérdéshez szorosán csatlakozik a másik: a Csonkamagyarországon élő kisebbségek problémájának megoldása. Mert, hogy ez probléma, azt a napjainkban történő számtalan eset bizonyítja. Ilyen az egyik Szeged környéki sváb faluban nem régen megtörtént eset is, ahol az egyik sváb gazda a németkörben nagy társaság előtt megvert egy tanítót, mert az – horribile dictu – azt merte mondani, hogy mégsem járja Németországból való tanítónő segítségével szítani Nagy-Germánia gondolatának tüzét abban a községben, amelyik nekik hazát, oltalmat és kenyeret adott akkor, amikor ősök a nem minden valószínűséget nélkülöző éhség és nyomor elől egy batyúval ide megérkeztek. És ennek a tanítónak – aki különben maga is sváb, de megértette a hálának és az ehhez a földközösséghez való tartozás parancsszavát – még a mai napig sem adtak elégtételt.

Igenis, meg kell oldani a több, mint száz év óta megoldatlanul maradt és most is égető magyarországi kisebbségek problémáját. Hatalmi eszközök alkalmazása ilyen esetekben nem fér össze a magyar mentalitással, s így egyedüli eszközünk a kulturális meggyőzés, illetve hangulateltetés a magyar impérium mellett.

Hogyan érhetjük el ezt mi – tette fel a kérdést Miklósi László senior. Csak úgy, ha az illető kisebbség nyelvén szólva közéljük meggyünk, kultúrelőadások és más

ilyen alkalmakkor megmagyarázzuk ennek a népnek, hogy e föld iránt – mely neki otthont adott – hálával tartozik. S végső esetben, ha lázítóktól felzaklatott fantáziájuk nem hajlik a jó szóra, meg lehet mondani azt is, hogy ha nem tetszik a magyar impérium, még mindig visszamehet oda, honnan ősei idejöttek, de a földet, az oltalmat, a kenyeretadó hazát ne akarják megrabolni, mert ezt a földet magyar vér szerezte és fogja megtartani. Ilyen irányú propaganda munkához, – amely szent nemzeti munka is – azonban tudni kell a kisebbségek nyelvét. Meg kell tanulnunk nekünk, szegedieknek szerbül, románul és németül, és e nyelvek birtokában ellensúlyoznunk kell a szerb és román pópa, azután a vándor német diákok agitátor és lázító munkáját. Az egyetemi ifjúság akkor fog hivatásának igazi magaslatára emelkedni, ha a szónoklatok és frázisok mezejéről erre az anynyira elhanyagolt területre lép, és hazafiságát, nemzeti érzését aktivitásban concretizálja. Mert ne felejtjük el, nem elég a hazáért meghalni, hanem érte élni is kell tudni. Az ifjúság számára óriási lehetőségeket nyújt a nyelvek birtoka, mert reméljük, hamar eljön az idő, amikor a kisebbségi területek papi, tanítói, orvosi, jegyzői állásainak betöltésénél eme szempontok és eme nyelvek birtoka döntő szerepet fog játszani. Tavalyi munkánk eredményeképpen az idén fel fog állíttatni a bolgár lektori szék. De a nyelvkurzusok megrendezésétől az idén sem fogunk eltekinteni, s a Szeged környéki falvakba történő kiszállásainkat kulturdélután megrendezésével fogjuk egybekötni. Meg kell próbálnunk tehát a magyar jövő megépítését úgy, hogy magunkévá tesszük a katolikus szociális és gazdasági tanításokat egyrészt és a kisebbségi kérdést a megoldást felé segítjük, úgy, hogy ezeket a népeket igyekszünk megnyerni a keresztény és magyar politikának anélkül, hogy nemzetiségüket meg akarnánk ölni.

A corporatio ifjúsága lelkesen tette magáévá az új senior programját és többek hozzászólása csak megerősítette az új munka sikerébe vetett hitet.

Délvidéki Ifjúság I. (1935/36.) 1. szám (szeptember) 1–2. oldal

358. A diákegység a Clusia corporatio munkatervében

A Clusia corporatio idej munkatervét a legfontosabb diákkérdés megoldásának a szolgálatába állítja. Egész munkájának, működésének alapvonása a legteljesebb harmonikus együttműködés a többi corporatiókkal és más egyetemi ifjúsági egyesületekkel. Az összes bajtársi egyesületekkel való megértő együttműködés, a közös nevezőjű diákfront minél szilárdabb kiépítése azok a feladatok, amelyeknek keresztülvitelét a Clusia legfontosabb céljának tűzte ki. A többi bajtársi egyesületekkel való teljes egyetértés valósíthatja csak meg azoknak a nehéz problémák megoldását, amelyekre az eddig ráfordított erő és fáradság nagyrésze félreértésen alapuló nézeteltérések miatt oly sokszor szétforgácsolódott. A Clusia a Foederatio Emericana részéről őrtornya akar lenni a diákegységnek, – amint legutóbbi működését is már ezen szempont vezette – s féltő gonddal ügyel a corporatiók és bajtársi egyesületek megértő barátságára.